

Besídka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 12

Wilber, Neb., dne 27. března 1902.

Ročník I.

Polenčička

Běla.

Báseň
Adolfa
Heyduka

Marně drahých vykukuje,
marně s Bohem volá,
tajná křídla mají oči,
tajná křídla kola
zas kal cesty vzhůru stříká
od koles až k víku,
nedbá lokaj, nedbá také,
kočí na kozlíku;
o pomebí jazykem svým
lupá, nutí koně,
voda smrští před kočárem
skáče ve průhoně

Vojtěch s matkou na záprsní
venku stojí ještě,
se slzou se v tváři mísí
bludné kapky deště:
stále hledí za kočárem
v dumách vnořen celý,
jako by mu včerně takví
šťěstí odvaželi;
zíra vácnou zarmoucený,
jak kočí dále kluše,
zíra, chodí po dvorečku
jako bludná duše;
ženu těší, hu, však nyní
je mu v levé oboce,
vždyť jí v síni nervy
po celý čas rodu ...

V panském zámku klidno vládně,
veselo však přelí,
deeraška tam přines v soumrak
šap na bílé pleci;
všem kdo panstvu na obsluhu
nohy jenom hrají,
z vikýřů a s věžních oken
drobné vlajky vlají;
od vrcholku táhle věže
velký prapor visí
a svým vládním v praporečká
pohovor se mísí;
v oknech dolu spuštěny jsou
husté žaluzie,
nádvoří a cestu k zámku
hojná sláma kryje;
všechny schody, všechny chodby
koberec jsou plny,
aby hluku neroznesly
vzduchu kvapně vlny

Přijel kočár na nádvoří,
komoň v slámu depee,
lokaj dvířka otevírá,
nemluví, jen šepce;
starý doktor po širokých
schodech měkce kluše,
k Běle běží: "Nu, jste tady?
Dobře milá duše;
děťátko je vykoupáno,
princezna to to hezká,
spí!—jste zdráva? uvidíme,
kojit vám už dneska.
Pojďte, pojďte, moje zlatá,
vizte dítko svoje."

a zas k složkám: "kojně jídlo
dáte do pokoje,
kuřátka i korotvičky,
vůbec hojnost všeho,
víno žádnú, za to větší
džbánec pizenského;
avšak dřívě—zapoměl jsem
v takém kvapném rejli—
teplou lázeň s panským prádlem
rychle upravte jí!"

chystalo se k hradu,
všechno panstvo sezyváno je
dálnou po chvodu;
co tuh stí přicházelo
přes knížecí hrady,
deeraška s im arcibiskup
pokřídilí muž z Prahy.
Z chvoje brány stavěly se
tančící zvony,
a když přijel, rozléhal se

oň prvního na svět kroku
až na pokraj hradu;
co tu čeká na beháče,
žebráka co čeká—
myl Běly semo tamo
ručím křídlem třece.

Na nádvoří strážce právě
slavné křtiny byly;
do křivátek zlatotkaných
dítě přistrojili;
s krajkovou jak ze smetany
zařto je v plenku,
blávkovitou karkuličku
mčlo na tomětku,
hloubký pláštík stejné barvy;
hadový byl tuhy—
rozet zlatým vyšíváním
a knížecím zasky;
zlečho pak ramenečku
s nádhernými lemy
krásné stuhy, vznášely se
bez máku až k zemi.

Arcibiskup v rudém šatě,
v vlnitém přehále
dítě křestil, kolem něho
tuhel neustále,
udělněl se, přiláhal
svatou při štěstě.
Běla stála s komoroňma
stranou v první řadě
a když kňeží vzácných
na dítko se ptali
překřtěného uslyšela:
Helenka jí dala.

Vpravila se Běla brzy
v Helenčinu službu;
nehať zprvu po rodině
častou měla tužbu;
vpravila se v řeči mravy
schody, chodby sně,
smetno-li jí zapívala
dítka na svém klíně,
o všem všecko jiná byla
ve knížecím zámku,
obrazů zde na zdech plno
víc než na bsi v chrámku
a jaké to vzácné tváře;
panstvo o různých šatů,
tunc v černém aksamitě,
onde co šarlatu;
tu s okružným límcem v huru
tam s plhým dořt;
zde s parukou na temě,
jiné o chochole;
tu široké nohavice
po lýtku a v ziatě,
tam s výduťky nad koléncem
přehlé až k patě;
někde psí vojnovy o
ocel kryla zpína,
jiné od šije až k pasu
samá krajek vlna. Pokr.

Karel Ságel.

A zas Běle přivětivě
domlouval až něžně:
"Jděte, pak vás představím
choré paní kněžně;
netajte se, jak to bývá,
nikdy věci spornou,
se zdravím vždy ke mne spěšte,
s jiným na komornou,
jedno ta má, druhá ono,
vše stane se hbitě,
jenom vždy jak o své dbajte
o knížecí dítě."

IX.

Když se kněžna pozdravila;

hlabol na dva hony,
škola mládež s učitelem
a všech jiných mnoho;
šlo mu v ústret; slícně děvě
běží vřtalo ho,
zkrátka: říká slavnost byla
a den celý Běle
tak se zdál jak v svatodušních
svatcích za neděle;
myslíla si: jinak věru
dětí sobě chová
pyšný záukkk nežli prostá
chitřé šindelová;
jaký rozlil ve všem-všudy
u pánu i robů,